

DIVUS IVO

ORATIONE PANEGYRICA CELEBRATUS,

DUM

In Academica Societatis JESU

D. JOANNIS BAPTISTÆ BASILICA,
INCLYTA FACULTAS JURIDICA

Coram Senatu, Populôque Academico Annuos Honores

EIDEM

DIVO TUTELARI SUO

Solenni ritu instauraret.

DEFERENTE

ADMODUM REVERENDO, ac DOCTISSIMO è S. J. PATRE

ANDREA JAMBRESSICH, AA. LL. & Philosophiæ

Doctore, SS. Canonum Professore Ordinario, nec non Inclytæ

Facultatis Juridicæ p. t.

DECANO SPECTABILI

ORATORE

PERILLUSTRI ac ERUDITO DOMINO,

LADISLAO ZOBOETHIN DE MURAY-SZOMBATH, Ungaro

Sorki-Ujfaluiensi, ex Comitatu Castriferrei, Logices Auditore.

Anno Salutis M. DCC. L. Mense Junio, Die 7.

TYRNAVIÆ,

TYPIS ACADEMICIS SOCIETATIS JESU, 1750.

KNY-18-00627

ORATIO.

Uit hæc perpetua, & omnium consensu firmata opinio: ut is solum, qui plurimis vivit, magnus; major, iisdem si vivat diutissime; si utrumque feliciter complexus est, maximus haberetur. *Magnifice hujus Almæ, ac Celeberrimæ Universitatis, Collegiique Soc. JESU, A. R. P. Rector. Amplissime A. R. P. Cancellarie. Spectab. A. R. P. Decane. Inclyta Facultas Juridica. S. P. Q.*

Academicæ. Viles enim, & ipsa pene, quam intuentur, luce indignæ sunt animæ, quæ nascuntur sibi victuræ. Primam forte diem in mapali aspexit aliquis, ruri consenuit; quia pauperi natus agello in multos derivare nequit commoda, negligitur, abjectus est, jacet. Nobili alius loco susceptus est, mollioribus ex cultus annis præcipuos adivit honores, & Regis animum; latè sparsit in cives beneficia, in patriam emolumenta: omnium vocibus circumfertur magnus: quia Regi, civibus, Reipublicæ datus. Diu expectatus Regi filius diuturnum obtinuit imperium, Regni fines protulit egregiè, beneficiis, amore, benevolentia regnavit semper: quia immortalis se dignum imperio præstitit, jam illustre nomen Regis Maximi consecutus est, & posteritati celebrandum transmissit. Quod si autem populi, quem in cunis forte salutârunt magnum, in folio videant desidem, si fuci instar sui unice studiosum; vilem agnoscunt etiam in purpura, & oderunt. Vanæ ergo sunt laudes, inanis magnitudo quælibet, nisi beneficentiâ imprimis commendetur. Atque hoc est, AA. Acad. quod vestram, quâ licet, cumlaturus lætitiâ hodie, prædicandum in IVONE suscepi; qui sic vixit, ut id unum se habere censeret, quod in alios effudisset: sic effudit omnia, velut si se ipsum etiam debuisset; nunquam liberalior, quàm cum non haberet ultra, quod daret. Quanquam major IVO fuerit, quam ut à multitudine mortalium quantalibet exhauriri potuerit unquam: solem Illum dixisses alium, qui sine sui diminutione beneficiis implebat omnia. Erravi; sole fuit illustrior, cujus optime de omnibus merendi studium

ipſo etiam occaſu crevit : ſi crefcere tamen potuit , quod ipſo exordio ſummum erat. Fruſtra beneficiorum in Illo quæras numerum , fruſtra finem , qui Deo natus vixit hominibus , Cælo illatus iisdem vivere non deſiit. Quæ poſtrema duo , veluti ſummam cæterorum omnium , dum gemina orationis parte complector , AA! Vos **IVONEM** è beneficiis maximum recognoſcite : ac ſi quid oratoris imbecillitas rerum dignitati detraxerit , ex illa , quam animis impreſſam geritis , **IVONIS** imagine ſupplete.

Cum **IVONEM** Deo natum vixiſſe hominibus pronuncio , AA! neutiquam illum aliquis à fine ſuo abiſſe , quaſi qui non vixerit etiam , cui natus erat , exiſtimabit : nobilius enim Deo vivere non potuit , quam vivendo iis , pro quibus Deus ipſe vixerat. Deo autem natum fuiſſe , in dubium ſolum ille vocabit , cui ſomnus prodigio clarus , quo piſſima **IVONIS** Mater aliquando ſopita inſignem parvuli futuram ſanctitatem accepit ; cui ejusdem , vultu ipſo res maximas , & divinum quiddam ſpirans , infantia ; cui admirabilis in omnes amor , ſtudium , liberalis benignitas , ignota eſſe poſſunt. Quanquam quid planis immoror ? quid ea proſequor , quæ ſponte ſua ſubinde conſequentur ? Ad rem accedamus propius , AA! & qui Deo natus hominibus vixerit , expendamus.

Ac vitam quidem in agendo eſſe poſitam , adeo perſpicuum eſt , ut , qui communem cum cæteris duntaxat otioſus ducit ſpiritum , vulgo etiam mortuus cenſeatur. Ex quo illud recte conficitur : alterius cauſa ſuſcipere , ageréque omnia ; ſtudia , labores , facultates , vitam ipſam alterius commodis , & felicitati vel tuendæ , vel procurandæ conſecrare , hoc demum eſſe alteri vivere : AA. Quis hæc autem univerſa Juſtitia , ac Jurisperitorum Præſide ſanctiſſimo aut inchoavit citius , aut proſecutus eſt conſtantius , aut majore implevit gloria ? ſimulatque puer ingenioſus , bonamque ſortitus animam , aptam muſis ætatem contigit , totis in id incubuit conatibus , ut virtuti , cujus amorem ab religioſiſſimis parentibus ingentem cum ſanguine traxerat , egregiam jungeret literaturam. Et vero conjunxit : cum primum humaniores in patria litteras , Philoſophicas deinde Pariſiis , jam tum nobili ſcientiarum Emporio , Diſciplinæ , Divinarumque Rerum ſcientiam tanta nominis ac ingenii commendatione complexus eſt , ut ab Illo & ſuam Magiſtri gloriam repeterent ; & ampliſſima Galliarum Regnum decora expectaret. Sed fuerit hoc Magiſtrorum ad gloriam ſatis , ſatis ad ornamenta Gallia , ad maxima tamen **IVONIS** conſilia neutiquam dixero fuiſſe ſatis : cui certum erat ac deliberratum , non antea diſcendi finem facere , ſcholis non egredi ; quam didiciſſet ea omnia , per quæ nemini liceret eſſe miſero. Aurelianis ergo commutat Lutetiam , ad Petrum Capellam , atque Guillelmum de Blavia , hunc Engoliſmenſem ; illum Tolofanum poſtea Epiſcopum , & Purpuratum Eccleſiæ Patrem : utrumque tunc à Jurisprudencia celebratiſſimum tranſit. Horum in Decretis Pontificiis altero ,

altero, altero in Institutis usus Interprete, sic brevi tempore sacras etiam, profanasque leges combibit, ut solo jam nomine Præceptoribus suis minor esset. Magna profecto laus, inquires; verum, quæ nec ad scopum orationis magnopere pertineat, nec IVONI sic propria sit, ut communis esse quamplurimis non intelligatur. Quot in eo toti sunt, ut omne scientiarum genus exhauriant? quot idem felicissime assequuntur? quos idcirco tamen nemo dixit vivere aliis: discuntur ista, ut discenti profint, ut opibus, honori, gloriæ serviant. Ita sane, discuntur passim, discuntur à plurimis, non inficior; nec inficiari licet, quod ipsa plurimorum vivendi ratio palam facit. At hoc ipsum est, unde litterarii hujus progressus, doctrinæque laudem, & communem esse IVONI cum paucis admodum, & ad scopum orationis imprimis pertinere conficio. Etenim si à fine artes pretiosæ sunt, si nobiles, eò certe vel se ipsis assurgent altius, quò sublimiorem metam illis posueris: quid autem nobilius, quam spectare in scientiis, ut te meliorem, alios felices reddant? Atque huc assidue IVONEM intendisse animum, cum in bonis artibus ipsos triginta prope annos operam collocaret, abunde in omni deinde vita prodidit, dum Doctoris, Medici, Judicis, Advocati, Patris denique officia impenderet omnibus, omnes amplissima charitate complecteretur, & quidquid in scholis tot annorum labore hauserat, in illos effunderet. Quin ipso quoque litterarum durante curriculo, quorsum tanta, tam impense sibi præsidia pararet, satis declaravit vita insuavi, & aspera usque adeo, ut perparum illi pro lecto straminis, vel nuda humus; pro deliciis plerumque panis, olus, frigida, neque aliud, esset. Assvescebat nimirum sanctissimus Juvenis negare sibi omnia, cum afflueret omnibus, ut nihil non hilaris inopiâ, & egestate vexatis dare possit.

Parcite, Auditores! si plus nimio fortasse pro angustiis temporis, in litterarum studiis, in ornatissima IVONIS adolescentia vos detinui; nescio enim quis voluptatis hic sensus quodammodo me affixum tenuerit: nisi forte naturâ ita comparatum sit, ut rerum maximarum initia majori, quam res ipsas, lætitia contemplermur. Satis itaque de rudibus virtutum lineamentis, satis de illustrium meritorum fontibus; ad perfectam jam IVONIS imaginem, ad immensâ beneficentiæ flumina oculos cum animo traducamus.

Qualis hic nobis occurrit Magnus IVO in suggestu primum sacro! quàm pulchra interdiu diversis in locis, ac inter se longissime distitis, quater etiam, nunc dicentis, nunc animorum sordes expiantis, cibi, potûs, sui obliti species! En! ut erumpat ardor animarum orantis in vultum, ut verba prope singula reos circumfluentis populi feriant animos, ut extorqueant lachrymas, extinguant vitia, virtutes imperent: ut rudem in compitis plebeculam fidei, ac Religionis principiis, invictâ patientiâ, charitate plusquam paterna, imbuat; ut consentantium fletus, & suspiria suis provocet, effusos in libidinem retrahat, castitatem edoceat; ut in vi-

lissimas denique pauperum casus alacer se inferat, hinc ad egestatem fortiter tollerandam incitet; illic exulem reducat pacem & concordiam; ubique dignam Christiana professione vitam persvadeat. Proh quam felix orationi, quam ingens panderetur campus, si hosce rerum apices explicare fufius, & in majore, ut ita loquar, tabula depictos exhibere liceret! sed nos Mauritius Rhedonensis Archidiaconus jam invitat suam in Curiam, AA. in qua Judex aliquando sedebat IVO; monet, isthic ab illo impressa relegamus vestigia, nihilo jucundius spectaculum pollicetur. Et verò dulce spectaculum! IVONIS in amplexu lachrymatur præ gaudio Mauritius, & liberalem Dei commendat manum, quæ talem, tam illustri sanctitate, ac sapientiâ Ministrum sibi daret; gaudent de Judice Rhedones, cujus æquitatem humana majorem jam ubique fama vulgaverat, quem nunc unâ charitate adductum Juridicalem sellam adire vident; tota gestit Regio ad conspectum tanti Hospitis, & desponsam sibi felicitatem in IVONE gratulatur. Ac profecto, AA. nemo Rhedonibus tum felicior; in quibus continuò IVONIS operâ revixit pietas, resloruit vita sobria, justitia, pristinae dignitati reddita, cultum & amorem recepit; tanta denique voluntatum conjunctio nata est, ut se Provincia in unam quodammodo migrasse familiam attonita miraretur. En quid possit, qui retinet Patris in reos animum, Judex; quid æquitati sociata misratio valeat. Seu enim Tutelaris noster sanctissimus, pœnas nocentibus, qui pertinaces diu pugnârant precibus, irrogaret, tenerum in flagello rei amorem, & Patris manum agnoscebant in vindice, qui eò solum spectaret pœnis, ut vulneratis animis aut medicina fieret, aut saltem contagio prohiberetur; sive jus deinde diceret, procul à partium studiis, procul ab odio, invidia, metu, quæ recte judicandi facultatem eripiunt, posito nulla opum, nulla fuit unquam sanguinis ratio: pari significatione benevolentia admittebat omnes, pari diligentia causas omnium cognoscebat. Ac si forte (quod cumprimis hic Divinus Judex, priusquam de lite legibus decerneret, studebat) si forte disceptantes de re amice transigere nollent, continuò, eorum parsurus impensis, aut inopia, quod causæ ferebat æquitas, pronuntiabat.

Tangebantur interim pia quadam invidia vicinae Provinciae, quod solis Rhedonibus felicibus esse liceret; dolebant solem hunc Regnis etiam illustrandis, fovendisque parem, exiguo contineri tractu, neque præter nomen aliud ad se pertinere. Trecorium natale IVONI solum multo vitiorum afflictum ulcere, sine remedio gemebat perituum, nisi ab illo, cui lucem dederat, salutem reciperet. Gemebat & Alanus Regionis Antistes tanto, tam miseri gregis prostratus malo; quod suis viribus plagam esse superiorem sentiret. IVONEM ergo, qui alioquin extrema popularium calamitate vehementer invitabatur, suo quasi jure in Patriam, Mauritio ac Rhedonibus nequidquam lachrymis abitum præcludentibus, revocat; Judicem, penes quem summa rerum esset, pro se appellat. O beatum solem illum,

lum, qui optatissimum hunc Trecorio diem revexit ! Quis hic depulsas Trecoren-
 sum ab animis tenebras, quis deterfum squalorem, & lætam totius Provinciæ
 faciem pro merito describat ? AA. Quis comprehendat Alani, ac deinde Gau-
 fridi, qui Alanum excepit, gaudia ? quæ capere ipsi vix poterant ; cum IVONIS
 vicaria pro se potestate fungentis conatibus, labore, industriâ viderent è prædo-
 nibus repente Monachos moribus sanctissimos, qui fustum à se inique aliorum san-
 guinem expiarent suo, & longâ inediâ mortem illis illatam redimerent ; cum aspi-
 cerent mulieres pudoris præmortui ad vitæ honestatem traductas, adolescentes,
 qui capti libidine in voluptatum cæno ponebant omnia, Deo dicorum hominum
 instituta complexos ; cum hos permolestam Apostolorum ad Limina professionem
 suscipere ; illos de se in Eremitis supplicia sumere : lucra iniquissimo congesta fœ-
 nore in pauperes erogare alios, alios nuptias societate sceleris conflatas detestari ;
 verbo : cum omnes omnibus flagitiis perpetuum remittere nuncium, stupore de-
 fixi intuerentur ? Vincunt ista oratoris facundiam, Auditores ! & fidem fortasse
 vincerent etiam ; nisi de IVONE dicerentur, quem ut singulari Dei beneficio
 hominibus datum esse novimus, ita homine majorem, qui hæc admiranda po-
 tuerit, fateamur oportet.

Verum absit, ut duabus hisce Provinciis velut circumscriptam fuisse IVONIS
 beneficentiam existimemus ; absit, ut gemina duntaxat in Curia æquitatis propu-
 gnandæ studium constituisse arbitremur. Nam si longis miserorum comitatum ordi-
 nibus, si viduarum, pupillorumque stipatum turbis, quas iniquitas oppresserat,
 jus persequi prohibebat egestas ; si passim in utroque foro eorum causis patrocini-
 um præstantem contemplerur, non minore fane nos Advocatus complebit
 admiratione, atque compleverit Judex. Deus immortalis ! quoties illorum
 causâ nobili disfluxit sudore, quot adivit curas, quot molestias exantlavit ? quam
 solerter ipse libellos conscribebat supplices ; quantâ diligentia litis monimenta di-
 gerebat, quanto animi robore, quam insigni sapientia susceptis negotiis insiste-
 bat, dum denique pro miseris pronunciaretur ! Modo causâ dubia non esset æqui-
 tas, aut saltem Sacramenti fide à clientibus affirmata ; non Illum ab hoc officii
 genere deterruit unquam adversariorum autoritas, ac potentia ; non retraxit la-
 borum diuturnitas ; non revocârunt ludibria, non contumeliæ, non abjecta calo-
 nis, & vernæ nomina, quibus frequenter adversarum patroni partium onerabant
 Virum sanctitate, doctrinâ, honoribus, genere clarissimum. Nempe : facile im-
 moto pectore, vultu hilari Potentum odia, jacturam famæ, nominis, honoris,
 rerum omnium pertulit, qui maxima ipsius etiam vitæ pro afflictis ponendæ cu-
 piditate tenebatur. Possem hic appellare quamplurimos, quorum fortunas Pater
 pauperum, & Viduarum Defensor tanto laborum impendio vel ereptas redemit,
 vel jacentes erexit ; qui hæc audierunt, viderunt, qui admirati sunt. Sed ju-

vat jam **IVONEM** ipsum acriter pro jure , pro libertate hominibus Deo sacris debita pugnante intueri. Adsumt, **AA!** Publicani Regis nomine , ab Episcopo , à Clero per nefas vigesimam , centesimamque rerum moventium non tam exigunt , quam rapiunt ; jamque abrepto Antistitis equo sacram in Æde Principe suppellectilem decimare parant. Sua jura finit violari Episcopus , ne violata videretur Majestas Regia ; Theauri Custos publicanis mutus canis assistit , trepidant omnes , & lachrymis vastationem impiam prohibere frustra laborant. At non finit **IVO** , non tacet , non trepidat : audet unus in raptores irruere , sonipedem eliberare , pro Templo se murum opponere , pro libertate decertare. Exilia , neces , exitium ab irato Rege , cujus læderetur Majestas , publicani denunciant ; non movetur , propositum non deserit : ut malorum imminantium authorem , ut funesti , quo abitura in cineres putabant omnia , incendii facem ii lacerant opprobriis , quorum erant imprimis Ecclesiam defendere ; imprudentem , temerarium damnant : Ille vero , ut rupes iratos inter , & incurstantes fluctus , inconcussus , non maledicta solum , sed hostes quoque ipsos numero , viribus , odiis metuendos ridet , toto vim propulsat corpore , atque agite , quod lubet , inquit , mihi quidem perjucundum erit pro Ecclesia etiam occumbere , pro qua ipse occubuit Christus. Et sane , insequenti statim die Christo Duce sic rem unus cum Præfectis vestigalibus confecit feliciter , ut & publicani furore posito , impiis exactionibus abstinere , & Trecorenses petitâ offensæ veniâ se in **IVONE** denique habere omnia confiterentur. Tantum videlicet fortitudo sanctitati , & sapientiæ conjuncta potuit ; tantum illi uni licuit , qui Justitiæ ad subiectum Regi Pacifico populum reducendæ concessus erat ; sic Deo natus , etiam Ecclesiæ vixit.

Vosne autem egenorum , ægrorumque greges innumeri , quos abjecerat fortuna , quos ærumnæ facto velut impetu oppresserant , tacitus hic præteribo ? nihilne dicam de filiis , cum labores Patris commendo ? non commemorabo propensissimam charitatem , curas , officia vobis per omnem vitam ab **IVONE** impensa ? Prædicarem sane hæc omnia ingenti cum voluptate , **AA!** nisi egregiis anno superiore ornata laudibus , atque adeo in oculis omnium , auribusque adhuc posita cogitarem. Facultates tamen **IVONIS** , & opulenti patrimonii æque , ac muneris proventus neutiquam præterire licet ; istud enim à me ipsa postulat oratio , quam in eo versari cumprimis intelligitis , ut Præsidem nostrum sanctissimum , quod suum esse voluerit , habuisse nihil , evincat. Quanquam , quorsum & ista multis ? Adsint enutritæ , bonisque artibus applicitæ parvulorum turbæ ; adsint maturæ nuptiis puellæ , quæ vel patebant periculis , vel inopia nubere prohibebantur ; adsint religiosi cæctus precario visitantes , & egestate , senio , morbis , tabo , vulneribus , omni malorum genere confectorum multitudo innume-
rabilis :

rabilis : agite quæramus : unde magistris stipendia , unde matrimonio dotem acceperint ? quis nuda prope , vel ipsa veste sibi detracta , cum aliud non esset , eorum texerit corpora ? quis torpentes frigore nervos recrearit ? quis famem sitimque , sæpe prodigiis etiam , depulerit ? quis porrexerit medicamenta ? quis ossa ipsa à morte collegerit , funusque adornarit ? An alia vox hic erit omnium , quam dulce , cui accepta debuerint omnia , IVONIS nomen ? In horum ergo sinum effudit facultates , patrimonium , redditus ; hos hæredes habuit Magnus IVO : hoc reliquis melior , majorque parentibus , quod superstes dederit omnia , quæ cæteri non tam dare , quam fugiente anima relinquere solent.

Sed nolo sola vobis pauperum testimonia fidem faciant , AA ! ad morientis lectulum vos deduco : hic jam tantisper consistite futuri testes , si quid superest , quod integrum dare fuerit , neque dederit tamen. Num videtis aliud præter paucillum paleæ sacro substratum corpori , præter durum pro pulvino lapidem , tritam , vilémque vesticulam , & vulgare pendentis de Cruce Domini simulacrum ? Dicite , amabo , quid horum porro dare potuerit ? palea usibus aliis erat inutilis , lapidem filiis offerre non licuit , vestem pudor , simulacrum amor retinere jubebat. Superat quidem & magna anima ; sed hanc sibi Cælum totam vindicat : superat & miseratio , quæ una mœstis. . . Verum in svavi jam Crucis osculo ad sempiternam lucem excessit IVO ! Audio fractam dolore vocem , video lachrymas , quibus Pastorem oves , ægri Medicum , pupilli , viduæ , inopes Patrem , Justitia Propugnatorem , Britones denique omnes extinctum sibi Decus requirunt , accusantque prope Superos , quod , quam toties offerebant vicariam pro IVONE , vitam avari non acceptassent : quod , vix confecto annorum quinquaginta spatio , lumen adeo mortalibus in procelloso mari , tot inter scopulos positis necessarium eripuissent : quod unum corpus , mirabili quadam luce decorum illud , & amœne quidem renidens ; exsangue tamen , reliquum è Thesauro tanto fecissent. At parcite fletibus , afflicti populi ! querelas omittite. Commori Christo qui tota vita didicerat , eodem prope , quo ille , migrare è mundo die triumphi comes debuit ; debuit quinquagesimò ætatis annò humanis rebus , quæ miseræ sunt , eximi , qui veræ libertati , & lætitiæ natus erat. Neque tamen sic à nobis avulsus est , ut cum corpore animum quoque in nos paternum exuisse putari possit : qui enim Deo natus vixerat hominibus , Cælo illatus iisdem vivere non desiit ; quin optimè de omnibus merendi studium ipso (liceat sic dicere) occasu crevit. Quod , quia me argumenti ubertate longius , quam vellem fuisse progressum sentio , breviter modo , cursimque sum ostensurus.

Sit itaque , AA ! cur Patronorum sepulchra lamentis repleant , cur suspiriis quodammodo animare velint clientes illi , qui tristi letho patronis omnem benefaciendi facultatem eripi , eodémque beneficia , quo corpora tegi tumulto nō-
runt ;

runt; Nos certe ea conditione sumus, ut abjectæ à Patrōno nostro mortalitatis memoria, & lætitiā nobis incredibilem objiciat, & locum offerat egregium, illi gloriā, nobis felicitatem gratulandi. Adlectus enim Beatos inter Cæli Principes auxit potentiam, bonorum omnium fontem adiit: nihil est, quod jam non possit, nihil potest, quod etiam, amore ac obsequiis provocatus, præstare nolit. Et vero ipse præstiturum se omnia cumulatè spondere visus est, cum in aurora discedens diem quasi perpetuam nobis denunciavit. Neque sanè ullum è clientibus ejus aliquando extitisse reperias, cui benignè dextram laboranti non porrexerit, cujus fortunas non defenderit, quem virtute sua non sustentarit. Margilia Jurisconsulti filia extincto oculorum lumine diu tabescebat in tenebris; **IVONEM** invocat, videt. Puellæ alteri crudelis, quæ nescio, vis morbi os in sinistrum latus fœde, suppressa etiam voce, detorserat; perorat piis apud **IVONEM** suspiriis, auditur, ærumnis exolvitur. Nicolaus Querandinus membris omnibus captus vitam in quartum trahebat annum ipsa morte miseriorem, deportatur **IVONIS** ad sepulchrum, deprecationibus insistit, recreatur Sancti aspectu, ad suos incolumis redit. In Ivonem Pedermacensem irruerant factō velut agmine calamitates: locum amissæ penitus memoriæ amentia & furor obtinebat, os intrinsecus ambum, manus, pedesque frigidi, totum corpus contractum erat; votum pro salute ad **IVONEM** suscipitur, voti damnatur, salutem recipit. Mitto lethalia vulnera confanata, vim venenis ademptam, extinctas febres; mitto profligatos ab obsessis malos dæmones, illæsas in procellis naves, servatas secundo navigio merces; mitto prohibitos à fortune fures, à pecoribus luem, ab ædibus vorantes omnia flammæ, & integra mediis in flammis corpora; mitto denique rediviva septuaginta amplius funera, erectas egenis, ægrisque domos, & incredibiles animorum conversiones. Quæ omnia in humanum genus ab **IVONE** profecta, quamvis Illum etiam Cælo illatum hominibus vivere tacita quadam voce loquantur; istis tamen ego hîc argumentis uti nolo, ubi solum ingentes illas ad jus & æquitatem, quâ tota mortalium felicitas vertitur, accessiones **IVONIS** præsidio factas commemorasse satis erit, ut benefaciendi studium in Illo cum ipsa potentia crevisse intelligatis. Cum adhuc mortalis in terris ageret sanctissimus Præses noster, AA! præcipuam quidem laboris ac operæ partem justitiæ reparandæ adeo feliciter impendit, ut ubicunque vel federat Arbiter, vel Advocatus oraverat, quamdam sæculi aurei speciem reducere videretur. Verum tunc ad paucas Galliæ Provincias hæc felicitas pertinuit: jacebat adhuc passim etiam per Christianum Orbem protrita æquitas, iniqui judicii procella evertebantur inopes, contaminabat aurum curias, & lingua bove, quod ajunt, gravis veritati locum negabat. Posteaquam vero in Cælestem **IVO** Curiam, in consilium illud Superum demigravit; postquam dissolutas grandia moralium vulnera, quæ modo legum inscientia, modo nequitia

judicium miseris inurebat, apud Præpotentem Deum pro fundamento illo humanæ beatitatis instaurando Deprecator adstitit: è sepulchris suis leges illico sunt erutæ, Jurisperitorum crevit numerus, & justitia, quæ jam totam ejus patrocínio explicat majestatem, è squalore atque angustis, sic tamen, ut misericordiam comitem sociamque haberet, caput erexit. Testes mihi veritatis hujus tot principes Catholici nominis Academia, quæ adolescentes IVONIS præfidiò, Regnis oracula futuros, alunt; testes tot Magistratus amplissimi, qui prosperos rerum exitus, splendorem tribunalium, & optatissimam bonis omnibus Reipublicæ gubernationem suo se Patrono debere grati profitentur. Atque ut paucos nominatim appellare liceat: cogitate nobilem illam ac opulentam Belgii urbem Antverpiam; quanta illic Senatus dignitas, quantus æquitatis amor, quanta in judiciis egenorum ratio! Authorem tantæ felicitatis quæritis? IVONI acceptam referunt, cujus reliquam argenteo insertam irenophoro quot hebdomadis sub sacrorum finem venerati admonentur justitiæ cum misericordia conjungendæ. Cogitate Mechlinium, supremam illam juris Belgici, Burgundicæque sedem, Consilium, quod appellant Magnum, aspiciat: illustrem legum scientiam, moderationem animi singularem, fidem, æquitatem, parem in omnes benevolentiam amate. Nempe Summus hic Magistratus, AA! summa consiliorum maturitas, summa clementiæ cum justitia consensio, summa omnia; quia summus communis Jurisprudentum Patroni cultus, ac veneratio. Cogitate Gandavum, ornatissimam Flandriæ Metropolim, ubi Pietas ac Justitia magnificum plane superiore sæculo sibi domicilium fixit, cum ingens ille sacrorum, profanorumque Judicium numerus sub IVONIS tutela in sodalitatem coaluit, quam probârunt Pontifices Maximi, laudârunt Reges Catholici, utrique insignibus prærogativis decorârunt. Nemo ibi pupillorum opprimi, nemo pauperum, cum litem subit, egestatem accusare, nemo captivorum innocens perire potest, ubi Advocati decem, octo Procuratores continenter pro illis excubant, laboris pretium, sudorumque mercedem in Cælo solum accepturi: ubi solum ille in foro felix est, qui justam eò causam attulerit, solum ille miser, qui se iniquè, qui malo dolo litigiis involverit. Quamquam quid longinqua consectamur, qui propiora præ oculis habeamus? Lustrate animis Regnum hoc Apostolicum, quidquid in eo Jurisprudentiæ, quidquid justitiæ, ac benignitatis est, id pene totum ab eodem fonte ductum, iisdem radicibus ac fundamentis nixum esse reperietis. Equid admiramini tot, tam aptis, tam accommodatis distincta locis tribunalia; tot, qui è publico stipendia recipiunt, Advocatos pauperum tribunalibus additos, tot viros sic patrio, Romano, sacro Jure politos, ut eorum judicio suas nemo non securus fortunas credat; sic in cognoscendis causis acutos, ac diligentes, ut si hodie Aristophanes iterum aliquis quinquies, & nonagies in judicium vocaretur innoxius, iis tamen Judicibus

nunquam non absolutus & victor abiret; sic denique moribus integros, ut Saphirus illa Veritatis imagine nobilis, qua summi olim Ægyptiorum Judicum Præsides superbe fulgebant, pulchrius, veriùsque eorum in pectore locari possit. Quis autem adeo peregrinus est in Hungaria, qui nesciat hæc omnia vel Authores, vel Adjutores IVONIANOS habuisse; ac proinde IVONIS fata consiliis, rigata curis, exemplis educata esse non agnoscat?

Ita est, Inclyta Facultas Juridica! Te Parentem tot Virorum Illustrium universa agnoscit Patria, Tibi præsidia, Tibi sua ornamenta debet; debebitque tam diu, dum Magni Patris tui adjumentis, atque adminiculo fulta novas, recentèsque in svavissimos Patriæ fructus plantulas sufficies: sufficies autem dum IVONI sacra manebis, dum florentissimis cum Academiis de obsequiis, ac amoris laude contendes. Te vero sanctissime Justitiæ Præsès! ejus dextrâ Senatus hic, Populusque Juridicus præcipuè gubernatur, precor, ut gloriam hanc ornata Patriæ propriam Facultatis hujus imposterum, uti fuit hætenus, ac perpetuam esse velis. Immaduit lætis aliquando Basilius Macedo lachrymis, quod Oriente toto inveniret neminem, qui judicum, quæsitus etiam, iniquitatem accusaret, qui se oppressum quereretur. Tales Tu nobis elice lachrymas, talia præbe gaudia! huc nostri conatus, huc studia, huc vota spectant. Annue justis adeo votis profuse in beneficia Pater! esto, ut adhuc fueras, in Cælo Præsidium Filiis, quibus es in terris Exemplum! Qui hominibus vixisti mortalis, qui immortalis hominibus vivere non desisti, fac imprimis Hungariæ nostræ, tantam adepti felicitatem, vivere Te sentiamus.

D I X I.

